

عنوان مقاله:

خواجو در بوته شرح دو بیت

محل انتشار:

کنگره بین المللی علوم انسانی، مطالعات فرهنگی (سال: 1395)

تعداد صفحات اصل مقاله: 9

نویسندگان:

کبری رحیمی
سعدالله رحیمی

خلاصه مقاله:

دیوان خواجوی کرمانی به سبب تنوع و غنی بودن از بعد تصویرشناسی دارای وجه ممتاز است. در هم تنیدن چند آرایه در هم و استعمال اوزان نادر، ساخت جملات عربی و فارسی، وصف امور مذموم، کاربرد واژگان دانش ها و فنون (شطرنج، منطق، فلسفه) سهیم بودنش در تکامل غزل ستودنی است. از طرفی ضعف مشهود قصایدش نسبت به غزل هایش جای تامل در بوته نقد دارد. ابوالعطا کمال الدین خواجوی کرمانی در سال 689 در کرمان چشم به دنیا گشود. ابوالعطا کمال الدین محمدبن علی کرمانی متخلص به خواجو، تخلص او در همه شعرهایش خواجو است که خود مصغر خواجه و این تصغیر از باب تحییب است. شاعر گرانقدری که در کرمان چشم به گیتی گشود و بعد از سال های گذر عمر پر بار خویش در سال 753 هـ در شهر شیراز در تنگه الله اکبر خاک جای اوست، جای گرفت. خواجو ناشر بصیرت و دانایی است، وی را به سبب هنرنامه‌ی و آفرینش های خلاقانه و ادبی نخل بند شعرا می نامند. دیوان او به مدایح الکمال و بدایع الجمال معروف است. کسب نام و نشان شاعر نامدار کرمانی در سایه شهپر اندیشه والای اوست. از اندیشه زلال او جاری است: سایه شهپر سیمرغ چو بر ما افتاد ..... گرچه کبکیم چه اندیشه شهپاز کنیم؟ در وصف هایش، اوصاف حضرت علی (ع) و پیامبر عظیم الشان اسلام را یاد کرده است. او رحمه للعالمین را که از سوی پیامبر مسلمین ساری است، رحمت، دلسوزی و مهربانی برای همه می داند. که عمده بحث این تحقیق هم بر روی این موضوع متمرکز است. خواجو که خویش، دریای بیکران دانش است، ذکر دریای آگاهی را، احاطه بر امور، برای خوبی ها می داند. نقش توقیع جلال کبریایی حضرت رسول (ص) را منشور سعادت و کمال انسانی می داند. خواجو از شعرائی است که ضمن غزل سرایی مدح گو و قصیده سرا هم بوده و از این راه خواسته مزیتی عالی بیابد و این آرزو به وضوح از اشعارش پدیدار است. خواجو از شعرای معاصر در اشعار خود یاد نکرده و پیداست اعتنایی به آنان نداشته و در مقابل خویش ناچیز می شمرده است؛ حس غرور کما بیش در اشعارش ظاهر و همچنین زهد و ریاضت در آثارش پدیدار است.

کلمات کلیدی:

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/561429>

